

Tidsskriftet Critique 2012

Den nedbrudte borg

- Den kristne kernefamilies afskaffelse, og den totale stats genkomst

I am not a crook

-Richard Nixon 1973

Vi er ikke kættere

-Dansk biskop 2012

7. juni 2012 blev dagen, hvor det danske folketing lovgav i strid med grundloven og hvor folketinget, med tilslutning fra såvel et overvældende flertal af såvel gejstlige som medlemmer, lod den danske folkekirke bryde med klassisk kristendom og i stedet tilslutte sig et kætteri, der er så gammelt som kristendommen selv: Det manikæisk/gnostiske kætteri.

At folkekirken nu rent bekendelsesmæssigt har brudt med de kirker, som mere end 95% af verdens 2 milliarder kristne tilslutter sig, og i stedet er blevet en isoleret sekt, er ikke nogen overraskelse, men dog en skelsættende begivenhed som jeg om lidt vil vende tilbage til.

At folketinget bryder grundloven, er der omvendt ikke noget særligt ved, men da der er en linje fra det ene til det andet – kun en kristen stat kan afholde sig fra at blive totalitær – vil jeg imidlertid først opholde mig lidt ved folketingets forhold til grundloven.

Folkekirken og grundloven

I grundloven forpligtes folketinget til at understøtte den evangelisk-lutherske kirke. Hermed mente grundlovens fædre ikke økonomisk understøttelse. Det var også dengang staten, der betalte bispelønninger, men derudover var hvert enkelt sogn økonomisk autonomt. Sognet finansierede selv præster, kirker osv. Ligesom så mange andre af civilsamfundets institutioner, blev også folkekirken tvangsnationaliseret i første halvdel af det 20. århundrede, hvilket naturligvis betød, at kirkens præster – som nu også blev uddannet på nationaliserede universiteter – i løbet af århundredet i stigende grad identificerede sig med socialstatens ideologi. (Man må dog lade præstestanden, at omvendelsen skete overraskende langsomt og først er blevet fuldendt af den generation af især kvindelige præster, der har overtaget folkekirken de seneste 20 år. Først nu har præstestanden fået enselvforståelse der er helt identisk med

socialstatens øvrige frontsoldater i børnehaver, skoler, socialforvaltninger osv.)

At staten skal understøtte staten var i grundloven af 1849 først og fremmest i betydningen, at staten ved helligdagslovgivning, ægteskabslovgivning, familielovgivning, begravelseslovgivning, evt. skolelovgivning osv., som en selvfølgelighed skal lovgive i overensstemmelse med traditionen i den kirke, der i tusind år har været danskernes.

Når grundloven også fastslår, at regenten skal tilhøre den evangelisk-lutherske kirke, og der i forlængelse heraf er placeret et kors over de tre kroner på Christiansborgs spir, så er det for at formane om, at lovgivning, magtudøvelse og retshåndhævelse skal ske under ansvar for den treenige Gud og i lyset af den kristne forkyndelse. Det betyder først og fremmest, at lovgiver ikke må gøre sig selv til kirke, men skal kende sin plads og holde stat og kirke adskilt. Kun den bekendende kristne stat kan adskille religion og politik. Den religionsneutrale stat bliver med nødvendighed sin egen kirke. En totalitær stat er lige præcis en stat uden en kirke ved sin side, dvs. en stat, der selv har magten til at definere samfundets værdier. Når værdipolitik bliver et politisk spørgsmål, er man allerede i den totalitære stat.

Indtil reformationen var familieret, uddannelsesvæsen osv. så godt som udelukkende styret af kirken, hvilket på frugtbareste måde betød, at stat og kirke på en gang var adskilte, levede i symbiose og holdt hinanden i skak. Efter reformationen blev det overladt til de politiske magthavere selv at sørge for at holde stat og kirke adskilt. Og det kan naturligvis ikke holde i længden.

Så længe staten så sig selv som kristen var det ikke nødvendigvis et stort problem, men da selve adskillelsen af religion og politik er et produkt af kristendommen og kun kan opretholdes, så længe kristendommen er den dominerende religion og magthaverne er kristne, må adskillelsen også nødvendigvis forsvinde i den postkristne stat. Den postkristne stat er sin egen kirke og derfor kan den ikke acceptere grænser for sin magtudøvelse.

Den totale stat

For samtlige folketingets partier er det business as usual, når man under dække af ”dynamisk” lovforståelse handler i strid med grundlovens klare ord. Det sker, når man i terrorlovgivningens navn bryder brevhemmeligheden, det sker når borgernes telefonopkald og internetbrug tvangsregistreres og overvåges uden dommerkendelse eller konkret

begrundet mistanke om kriminalitet, det sker, når man dagligt lader kommunalbestyrelsen beslaglægge privat ejendom uden særskilt lov og tilmed uden fuld erstatning på markedsvilkår, det sker, når skattevæsenet, miljømyndigheder osv. dagligt tiltvinger sig ret til privat ejendom og private breve og papirer uden dommerkendelse og uden konkret mistanke om kriminalitet, det sker, når man af arbejdsmiljøhensyn forbyder i øvrigt lovlige gøremål (f.eks. rygning) på privat ejendom, det sker, når man til stadighed sætter snævrere grænser for næringsfriheden og mod grundlovens klare ord gør adgangen til stadig flere erhverv statsregulerede, det sker, når man reelt umuliggør fri færdsel i større byer og mellem landsdele uden fotoovervågning og registrering, det sker, når sociale myndigheder uden dommerkendelse eller konkret mistanke om kriminalitet, men alene med grund i f.eks. forældrenes manglende samarbejdsvilje med staten, gives ret til med at tiltvinge sig adgang til privat ejendom for at undersøge eventuelle børn velbefindende, osv. osv..

Alle disse ting var det grundlovens fædres, og i det hele de borgerlige frihedsrettigheders fædres, intention at sikre borgerne og familierne imod. Enhver borger i Danmark år 1850, der så vores samfund i dag ville mene, at vi lever i større ufrihed end man nogensinde tidligere havde hørt om eller drømt om som en mulighed. Man anså dengang de borgerlige rettigheder, f.eks. retten til at færdes anonymt og uovervåget og til at nægte alle fremmede adgang til sin ejendom for selvindlysende.

Naturligvis var man i alle århundrederne forud for vor tid opmærksom på, at der under dække af f.eks. ejendomsrettens ukrænkelighed og familiens autonomi, kunne foregå alskens ulykker, overgreb og forbrydelser. Men så længe man var bevidst om, at vi lever i en mildt sagt ufuldkommen verden, hvor synden er overalt omkring os, var man også klar over, at man hvad angår samfundsindretning altid må vælge det mindste af flere onder.

Man vidste på rygraden, at magt korrupperer og at koncentration af magt korrupperer allermest. Og da der nu engang er magt til stede overalt, så gælder det om, mente grundlovens liberale og konservative fædre, at samle så lidt af den som overhovedet muligt i statens hænder.

Grundtvig holdt f.eks. fast i, at staten skal blande sig aldeles uden om filantropiske anliggender, fattigforsorg og sociallovgivning i det hele taget. Han var modstander af grundlovens forsørgelsesparagraf. Ligeledes var han meget imod at staten på nogen måde blandede sig aktivt i børneopdragelse, gennem skolevæsen og lignende. Han vidste, at når staten giver positive rettigheder til borgerne, f.eks. ret til undervisning, så vil den før eller siden tage sig dobbelt betalt for disse rettigheder, f.eks.

ved at ville bestemme opdragelsen af børnene. Når den giver sig af med filantropi, så vil den før eller siden også blande sig i borgernes levevis og sundhedstilstand forud for hospitalsopholdet. Osv. Osv. Den filantropiske stat vil nødvendigvis føre til den præventive stat. Det blev da også Anders Fogh Rasmussen der stolt lancerede planen fra den såkaldte "forebyggelseskommission". Planen går ud på, at staten skal sørge for, at vi lever på en måde, der i gennemsnit gør os 3 år ældre. Når det er statens opgave, så findes der ganske enkelt ikke længere grænser for politik.

Friheden vil næsten aldrig blive afskaffet af ond vilje, men altid fordi der er nogen, som er aldeles sikre på, at de ved bedst, hvad der er det rigtige og derfor ønsker til alles bedste at bruge statens magt til at tvinge borgerne til at gøre det rigtige.

Den, der betaler for musikken vil før eller siden også bestemme, hvad der spilles. Intet medie der modtager mediestøtte, vil agere uafhængigt af denne støtte, intet kulturliv, der støttes af statsmagten vil kunne agere uafhængigt af sin støtte. Det er kun den adfærdsvanskelige og martyren som bider den hånd, som fodrer.

Som en anden grundlovs fader, Thomas Jefferson, så berømmeligt fastslog:

"A government big enough to give you everything you want is big enough to take away everything you have."

Ideen om den gode stat faldt sammen med 1870ernes og 1880ernes videnskabelige og darwinistiske vækkelse og troen på verdens perfektionering gennem videnskab.

Når vi ved hjælp af videnskab kan aflure evolutionens hemmeligheder og styre den elektriske kraft, så kan vi, med de rette eksperter, også perfektionere samfundsdriften. Når minedrift kan perfektioneres gennem videnskab og teknik, så kan samfundsmaskineriet også, mente man.

Hvad man hidtil havde kaldt synd og syndens frugter, blev nu betragtet som konstruktionsfejl der kunne rettes når man fik magt til det. Nu havde man endelig fundet et perfekt og syndfrit punkt at forvalte magten ud fra: Videnskaben.

Fra ca. 1880 og fremefter kom samfundets elite frem til, at godt nok er det enkelte menneske en synder i den forstand, at det som enkeltvæsen er overordentligt fejlbarligt og trænger til forbedringer, men disse forbedringer kan videnskaben tilvejebringe. Vel korrupperer magt stadig, men den korrupperer kun, mente man nu, når den er decentral. Magt korrupperer, men megen magt korrupperer kun lidt og total magt korrupperer slet ikke. Ikke når den tager udgangspunkt i videnskaben.

Det er logikken bagved skabelsen af den totale verdens- og menneskeforbedrende sociale ingeniørstat.

For denne stat må de frihedsrettigheder, som har deres rod i det kristne menneskesyn, naturligvis føles som en byrde. Men endnu mere generende er de dele af civilsamfundet, der står hindrende i vejen for de menneskeforbedrende initiativer. Det gælder naturligvis først og fremmest kernefamilien og den mur kernefamilien traditionelt har dannet omkring sig selv og sine børn. Så længe en borger om sit hjem kan sige ”my home is my castle”, er det uendeligt svært at forbedre samfundet.

Ønsker man at skabe et nyt og bedre menneske, må man først have enkeltmennesket revet ud af familiens klør. Man må f.eks. sikre barnet mod familien.

Hvor langt vi nu er kommet ad denne vej, fik jeg et uhyggeligt eksempel på, da jeg for nogle måneder siden talte ved en konference på Christiansborg om åndsfrihed.

Også Margrethe Vestager deltog. Hun holdt et engageret indlæg om børns åndsfrihed. For at sikre denne har vi brug for en ny grundlov, hvor også børnenes frihedsrettigheder bliver slået fast. Der er, mente hun, så mange ting man ikke havde sans for da man skrev grundloven, og en af dem er børns rettigheder.

Da man skrev de gamle grundlove mente man at børn var forældres ejendom og man indskrev derfor også på dette punkt en række frihedsrettigheder i grundloven. Friheder som ganske ensidigt tager hensyn til forældrenes ret. F.eks. friheden til selv at undervise sine børn og i det hele give børnene det værdisæt forældrene synes de bør have. I grundloven af 1849 blev det betragtet som en selvfølge, at forældrene selv har evne til at varetage børnenes opdragelse og undervisning. Den fastlog ganske kort: *”De Børn, hvis Forældre ikke have Evne til at sørge for deres Oplærelse, ville erholde fri Undervisning i Almueskolen.”* Offentligt finansieret og organiseret undervisning er altså en beklagelig undtagelse.

I 1953 var man ifølge Vestager blevet lidt klogere, thi nu blev det udtrykkeligt reduceret til en undtagelse, at forældre kunne få lov til selv at sørge for undervisningen! Hjemmeundervisning var ikke længere en selvfølgelig ret forældre har, men en ret de allernådigst kunne skænkes af staten!

Hvad grundlovene ifølge Vestager imidlertid ikke har sans for er, at børnene slet ikke bør tilhøre forældrene og at forældrene derfor ikke kan overlades ansvaret for børnenes opdragelse og undervisning. Også børnene har rettigheder, også børnene har krav på åndsfrihed. Og denne

åndsfrihed skal staten sikre! Med Vestagers egne ord: ”Da vi afskaffede revselsesretten, ophævede vi forældrenes ejendomsret til børnene”.

Hvad det er, som bevirker at der er mindre risiko for at staten misbruger sin magt over børnene end at forældre gør det, kom Vestager ikke ind på, men det har selvfølgelig at gøre med at staten styres af de syndfrie eksperter som hende selv.

Det var derfor, ifølge Vestager, helt naturligt at Folketinget ad 2 omgange i 2001 og 2005 indførte et ideologisk tilsyn med friskoler for i åndsfrihedens navn(!) at sikre, at skolerne opdrager børnene i samfundets værdier! Og i fremtiden vil der blive endnu mere brug for at staten træder ind og sikrer børns åndsfrihed. Det er ikke forældrene, der skal bestemme, hvordan deres børn skal tænke, sagde Vestager og henviste så til egen børneopdragelse, hvor hun så udpræget har lært sine børn at tænke selv og så dette bevist da en datter viste sin selvstændighed ved at rose sin mor for at have opdraget hende til at tænke selv! (Hvem ved, måske ender de lige som selvtænkende som moderen, der som bekendt er medlem af samme folketingsgruppe som sin far.) Margrethe Vestager sluttede med at understrege, at hun ofte overvejer, hvordan staten i fremtiden endnu bedre kan sikre børns åndsfrihed, men at hun endnu ikke er kommet til vejs ende med sine overvejelser.

Det burde ikke være nødvendigt at sige mere. Afskaffelsen af revselsesretten betød, siger Danmarks mest magtfulde politiker, en de facto overførsel af ejendomsretten over børnene til staten. Kun Staten må bruge fysisk magt over for børn og det er ligeledes nu statens pligt at sørge for, at børnene får den rette åndsfrie opdragelse.

Sommerens debat om omskærelse af drengebørn viser i sig selv, hvor totalitært næsten hele eliten i Danmark tænker. Men et sådant forbud vil kun være begyndelsen.

Alle må jo efterfølgende blive enige om, at åndelige overgreb og religiøst begrundede forkrøblinger af børn, som dem f.eks. Jehovas vidner udøver, er langt værre end et lille operativt indgreb som omskærelse. Åndelige ar kan være mindst lige så skæbnesvangre som fysiske. Forbyder man omskæring, eller kræver man offentligt tilsyn med omskæringer, så bør man da så meget desto mere kræve offentligt tilsyn med religiøse forældres forkvaklede opdragelse af deres børn.

Tænk nu, hvis man nu véd, at kristendommen er usand og at der ingen metafysisk virkelighed findes. Det ved statens eksperter jo, og så er det da et uhørt overgreb at tage sin børn med i kirke hver søndag og lade dem høre om en almægtig Gud uden hvis vilje ikke en spurv falder til jorden og

hvis moralske lov er så urokkelig, at hans egen søn Jesus Kristus blev nødt til at dø som torturoffer for at sone menneskets overtrædelse af den. At lære børn, at de helt fysisk skal opstå fra de døde og møde deres bedstemor igen, og at dette kun kan ske ved, at Jesus dør for dem på korset, er da et frygteligt overgreb på de stakkels børn. Der findes kun en undskyldning for at lære børn den slags uhyrligheder, nemlig at det er sandt. Hvis det ikke er sandt, er der ingen undskyldning.

Og når staten nu engang har fået en ideologi, der er forskellig fra kristendommen, så må kristendommen nødvendigvis blive en fjende, der skal overvindes.

Nutidens officielle religion kan bedst beskrives som en *diffus narcissistisk vitalisme* med gnostiske træk. Noget mere modsat kristendom kan man vanskeligt forestille sig. Og en af de måder hvorpå den nye religion er modsat kristendommen er, at den ikke trives i frihed. Den kan ikke tåle konkurrerende religioner ved sin side. Omskærelsesdebatten viser, at man nu tør sige dette helt åbent. Medens vi var monokulturelle og kristne, var der plads til jøder i landet, nu hvor vi er blevet postkristne, multikulturelle og angiveligt multireligiøse er der hverken plads til jøder, kristne eller muslimer. Påstanden om multikultur er et dække over ensretning.

Da kætteriet blev lov for kirken

Naturligvis har denne antimetafysiske gnostisk/vitalistiske stat et helt andet menneskesyn end det som har hersket i vort samfund i tusind år. Den 7. juni 2012 ophævede man ved lov det kristne kønspolære menneskesyn og indførte i stedet et gnostisk/manikæisk kønsneutralt menneskesyn. Man implementerede derved i dansk lovgivning Europarådets konvention af 7/4 2011, hvor det i artikel 3 fastslås:

“gender” shall mean the socially constructed roles, behaviours, activities and attributes that a given society considers appropriate for women and men;”

Da jeg gik på universitetet i firserne, havde vi ikke fantasi til at forestille os, at den dekonstruktivisme, vi så ivrigt legede med i sandkassen, en dag skulle komme til magten, men det er, hvad der nu sker. Ikke kun politikens form er blevet postmoderne, det er også indholdet, og fra 7/6 2012 har den danske stat helt officielt bekendt sig til et konstruktionistisk og kønsneutralt menneskesyn. Kønnen er blevet ophævet i en grad, så det

nu i dag lovgivning er en rettighed at få børn selvom man ikke ønsker kontakt med det andet køn.

Nu kunne man så tro, at et sådant værdiskift, selvom det er i strid med kirkens traditionelle syn, trods alt er noget relativt perifert og ikke ophæver kernen i det europæisk/kristne menneskesyn. Men sådan forholder det sig ikke. Når man indfører et kønsneutralt ægteskabsbegreb, så er det et opgør med selve kerne i såvel det europæiske menneskesyn som i den kristne trosbekendelse.

I kristendommen ses kønspolariteten for det første som en afspejling af Guds treenige væsen, for det andet som en afspejling af Jesu dobbelte natur og for det tredje som en afspejling af forholdet mellem Guds og hans kirke på jorden. Kønspolariteten har sin rod i Guds immanente trinitet fra før tidernes begyndelse. Derfor findes der ikke noget kønsneutralt menneske bagved den ydre kønspolære fremtræden.

Vi tror som kristne også på kødets opstandelse, ikke på en kønsløs idé opstandelse. Jesus gik ud af graven og før til himmels i sit kønsspecifikke kød og blod og ikke som et androgynt spøgelse.

Ved kønspolariteten er der et glimt til stede af Guds indre væsen. Derfor kalder Paulus ægteskabet mellem mand og kvinde et helligt mysterium, hvilket senere blev oversat med ordet sakramente. Augustin forstod ægteskabet som et sekundært sakramente, et sakramentalie. Helt i overensstemmelse med den samlede kristne tradition fra Paulus og frem til i dag skriver Martin Luther i 1519 om ægteskabet:

På samme vis er ægtestanden et sakramente. Det er et ydre og åndeligt tegn på det største, helligste og ædleste som nogensinde har eksisteret: foreningen af den guddommelige og menneskelige natur i Jesus Kristus.

Senere holder Luther op med at kalde ægteskabet et sakramente, men det skyldes ikke at han ændrede syn på ægteskabet, men at han ville sætte et klat skel mellem de primære sakramenter og de sekundære sakramentalier. Kønspolariteten og ægteskabet er i kristendommen et helligt mysterium, der afspejler Guds indre kreative kærlighed, hvorved verden blev skabt. Det er netop ved denne polaritet også mennesket skaber videre på jorden, når det mangfoldiggør sig. Derfor er også kønnes drift mod hinanden og selve kønsakten et helligt mysterium, der henviser til treenighedens indre kærlighed og det ord hvormed Gud befrugter skabningen. At drifterne nu er i syndens og det ufrie begærs vold ændrer ikke ved deres oprindelige gudbilledlighed.

Men ikke kun det: Medens forelskelsen og den besættende kærlighed i antikken snarest blev set som en sygdom, så gøres også den i kristenheden efterhånden til et slags helligt mysterium. Den kan, når den forvaltes rigtigt, blive den kærlighed, hvormed mennesket vises hen til den sande guddommelige kærlighed. Dantes kærlighed til Beatrice kan blive det middel, hvormed Gud trækker Dante mod himlen. Af denne forbindelse opstår troubadurdigtningen, det romantiske kyske ridderideal og hele den romantiske tradition. (En tradition der – som alt godt – kan forvandles til sin dæmoniske modsætning, når den løsrives fra sin kristne kontekst.)

Alle disse konsekvenser af det kristne gudsbillede og det kristne menneskesyn blev i oldkirken formuleret i opgøret med de gnostiske og det manikæiske kætteri.

Gnostikere og manikæerne anså (som en stor del af de danske folkekirkepræster i dag) Det gamle Testaments skabergud for at være en ond Gud. Målet med eksistensen er derfor at komme ud af den faldne skabning og hjem til det sande lys. Et lys som, ved at være forskelsløst og hævet over enhver form for begær, er en slags ikke-eksistens, et nirvana. Kun det onde er aktivt og skabende. Eksistensen er et fald og forløsningen består i at komme tilbage til ikke-eksistensen. Også kønspolariteten, forplantningen osv. var skabt af den onde skabergud. Idealet er det kønsløse, det kønsneutrale.

Et meget vigtigt aspekt af disse kætterier, at medens de oftest tænker dualistisk i deres tale om skabelsen og om denne verden, så er de lige så konsekvent monistiske i deres eskatologi. Det onde, djævelen og hele den fysiske verden, kan kun eksistere så længe sjælene er adskilt fra det ene sande lys. Når sjælene frelses tilbage, vil den fysiske verden forsvinde. Også djævelen selv vil til sidst vende tilbage til lyset. Alt bliver ét, dvs. intet. Det ender med apokatastasis, alles frelse.

Omvendt med kristendommen: Fordi der 'kun' er én skaber- og forløsergud, fordi denne gud på forhånd ikke er én men tre, og fordi forløsningen ikke betyder en ophævelse af den skabte verden, men en fuldendelse af den, må vores eskatologi være dualistisk. Hvor der kættersk forkyndes læren om apokatastasis, således som der ganske åbenlyst gøres i den danske kirke i dag, der er det ikke længere kristendom, men en eller anden afart af gnosis, der forkyndes. At benægte den dobbelte udgang er at benægte den ene skabelse.

Manikæismen var i senantikken og det meste af middelalderen en meget dynamisk og missionerende religion, som med en fast struktur, kirkeorganisation osv. eksisterede lige fra Spanien til Kina. I Europa var

den en organiseret kirke lige indtil den blev endeligt nedkæmpet som kirke omkring år 1400. Det påstås således, at i begyndelsen af 1200-tallet var en tredjedel af Firences befolkning praktiserende manikæere, eller katharer som inkquisitionen kaldte dem, og i Sydfrankrig var den helt op i 1300-tallet den dominerende religion.

Spørgsmålet er imidlertid, om den nogensinde blev nedkæmpet eller om den ikke snarere transformerede sig over i den moderne europæiske kærlighedsreligion. Og dermed i virkeligheden siden da har levet i en konstant kamp med kristendommen. Det er i hvert fald den uhyre simple og originale tese Denis de Rougement, fremsatte i sit mentalitetshistoriske værk ”L’amour et L’occident” fra 1940. Katharerne kaldte i øvrigt selv deres kirke for “kærlighedens kirke”.

Kærligheden er her i absolut modsætning til denne verden. Målet er den kønsløse forskelsløshed. Som Tristan synger i gnostikeren Wagners geniale fuldendelse af tristanmyten:

*so starben wir,/ um ungetrennt,/ ewig einig/ ohne End,/ ohn’
erwachen,/ ohn’ Erbangen/ namenlos/ in lieb’ umfangen/ ganz uns
selbst gegeben/ der liebe nur zu lieben.*

Og i den sidste duet smelter Tristan og Isolde helt sammen i disse ord:

holder tod/ sehnd verlangter/ Liebestod!

Kærlighedsdød! Dem, der kender Wagners opera, vil vide, at også i musikken kobles kærligheden og døden intimt sammen, således at døden fra starten er indeholdt i kærligheden. I Liebestod. Målet er den evige kønsløse sammensmeltning. (Wagner blev i øvrigt på sine ældre dage besat af ønsket om kønsneutralitet og skrev angiveligt sine sidste operaer iført skræddersyet dameundertøj i silke.)

Katharernes kirke havde i øvrigt også et nadverritual. Men hvor den kristne kirkes nadver, kærlighedsmåltidet, er et fællesskabsmåltid (kommunion) hvor der etableres et kærlighedsfællesskab såvel i menigheden som mellem menigheden og Gud, så er katharernes nadver et sammensmeltningensmåltid, hvor forskellene ophæves.

Identiteten , inklusiv kønnet, er noget rent ydre. En konstruktion

Kønsroller, homoseksualitet og kernefamilie

Det kan ganske vist langt hen ad vejen være nyttigt med et konstruktivistisk syn på kønsroller og ægteskab. For begge dele er i vid udstrækning historiske konstruktioner. Ikke konstrueret af produktivkræfter eller lignende sekundære ting, men konstruktioner af den kulturbærende religion i et givet samfund.

Synet på kønsroller og samliv var i den senantikke verden, hvor kristendommen opstod så afgørende forskellig fra vores, at det ikke giver mening at overføre f.eks. Pauli fordømmelser af homoseksuel praksis på nutidens forhold. Så godt som alle forskere er i dag enige om, at det ikke giver mening at tale om en egentlig personlig homoseksuel identitet før for ca. 150 år siden, og derfor kan man heller ikke tale om diskrimination før denne tid.

I Pauli og evangeliernes samtid gav det, ligesom i nogle områder af verden i dag, ikke mening at skelne mellem homoseksuel adfærd, pædofili, og det vi i dag kalder voldtægt.

Firkantet sagt så fandtes der kun én magt i en senantik familie, nemlig patriarken, resten af husstanden var hans undergivne eller slaver, og det eneste afgørende i seksuelle relationer var, at der var det rette magtforhold, den rette grad af asymmetri, mellem deltagerne.

En fri mand var den aktive part i et erotisk forhold og en ufri mand, en undergivet eller en kvinde var den passive. Den aktive mand mistede al ære, hvis han gjorde sig til den passive. Det ved vi blandt andet fra sladderhistorier om Nero. Sex var altså en udfoldelse af magt, men om den man udfoldede sin magt på var en kvinde, et ung pige, en ung mand eller en dreng gjorde ikke den store forskel. Stort set alle frie mænd brugte da også lidt af hvert.

Kejser Claudius bliver af historikeren Suetonius betragtet som bekymrende unormal, fordi han aldrig gad have sex med drenge men holdt sig til piger og kvinder. Det ville være komplet meningsløst at forklare en romer, at pædofili eller pæderasti er moralsk forkert. Det er da heller ikke muligt at finde en eneste ikke-kristen forfatter der moralsk fordømmer nogen af delene. Det var tværtimod det ligeværdige forhold som var umoralsk Selvfølgeligheden i det hele betød på anden side også, at ofrene manglede en forståelsesramme som fortalte dem at de var ofre og deres lidelse har, så længe de ikke tog fysisk skade, formentlig været væsentligt mindre end den ville være i dag.

Fordi sex næsten alene handlede om magt, og magt altid gav ret i forhold til laverestående mænd og kvinder, fandtes der i senantikken f.eks. slet ikke noget ord for det vi mener med voldtægt. Magtudøvelsen var så at sige kernen i seksualiteten og selve meningen med det hele.

Der findes i hele den før-kristne litteratur heller ingen fordømmelse af, at det ved fester i Colosseum f.eks. var almindeligt, f.eks. at lade levende tyre penetrere unge slavinder, hvilket kvinderne naturligvis døde af. Magten gav retten. Den slags var publikumssucceser og hørte med til den

seksuelle frigjorthed som herskede indtil kristendommen kom og ødelagde det hele med sin klamme moralisme.

Før kristendommens opståen var kvindernes stilling i Romerriget endnu værre end den senere blev i Islam. F.eks. blev 46% af piger i Romerriget gift når de var mellem 12 og 14 år, normalt med meget ældre mænd. Og ægteskabet blev konsekvent seksuelt fuldbyrdet hvad enten puberteten var indtruffet eller ej, og det var den ikke, for det skete langt senere end i dag.

I datidens medicinske håndbøger kan man finde råd om, at man bør have regelmæssig seksuelt samkvem med sin 12-årige hustru, fordi man dermed kan fremskynde tidspunktet for hendes pubertet og dermed hendes fødedygtighed.

Men gifte frie mænd foretrak nu normalt sex med andre end deres hustruer, og det hørte ganske enkelt med til velhavende husholdninger, at man havde nogle drenge som betjente husherren seksuelt, ligesom udstationerede romerske soldater lige så ofte og lige så gerne brugte drenge som kvinder på bordellerne. Men det havde som sagt kun med magt og stort set intet med homoseksuel identitet at gøre.

Årsagen var den samme som til den udbredte homoseksuelle adfærd, den udbredte pæderasti og den udbredte brug af prostituerede drenge i muslimske lande i dag, nemlig at der kun er begrænset adgang til kvinder. Koranen forbyder godt nok homoseksualitet, men det er en almindelig forestilling at det netop kun er et forbud mod gensidig nydelse og følelser. Så længe der er tale om en ren magtrelation gør det ikke så meget, mener man, og er derved i overensstemmelse med antikken.

Folkenes lys: Jøder og kristne

Den eneste befolkningsgruppe, der i antikken havde en helt en anden type kønsroller var Jøder og senere kristne. Også på dette punkt ligger kristendommen præfigureret i Jødedommen, hvor der var en vis grad af principiel ligestilling mellem mænd og kvinder. Men hos de kristne blev det radikalt tænkt til ende.

I Kristus er der ingen for skel på jøder eller græker, træl eller fri, mand eller kvinde. Denne revolutionerende metafysiske ligestilling smittede uvægerligt efterhånden af på de mellem menneskelige relationer.

Alle mennesker fik principielt samme værdighed og derfor blev asymmetriske og magtbaserede seksuelle relationer en vederstyggelighed.

Og da datidens allermest asymmetriske seksuelle relation var den homoseksuelle praksis, blev især denne fordømt af de kristne og i Det nye

Testamente. Og med gode grunde, nemlig med de samme grunde med hvilke vi i dag fordømmer pædofili, pæderasti og voldtægt.

Den for kristne eneste tilladte seksuelle aktivitet blev nu den på ligeværdighed byggende relation mellem mand og kvinde. Og da kvinden nødvendigvis var i risiko for at blive gravid af forholdet kunne det kun blive sandt ligeværdigt inden for ægteskabets rammer, hvor manden delte forpligtelsen over for afkommet. Paulus skriver om samlivet:

"Manden skal yde sin hustru, hvad han er hende skyldig; ligeledes også hustruen sin mand. Hustruen råder ikke over sit eget legeme, det gør hendes mand. Ligeså råder heller ikke manden over sit eget legeme, det gør hans hustru."

Dette sidste er helt og aldeles nyt og revolutionerende. Det revolutionerede historien og det revolutionerede menneskesynet.

I Romerriget skabte aborter en voldsom overdødelighed blandt kvinder. Herudover blev nyfødte piger, pga. deres mindre værdi, konsekvent sat ud, dvs. slået ihjel efter fødslen, hvis de var pige nr. 2 i familien, ligesom i øvrigt næsten alle handicappede og andre unormale blev det. Og intetsteds i litteraturen bliver denne praksis fordømt. Tværtimod bliver jøder og kristne fordømt og mistænkeliggjorte for ikke at slå nyfødte vanskabninger ihjel.

I senantikken var der, især på grund af udsætninger, under 40 kvinder for hver 60 mænd og det fik naturligt nok befolkningstallet til at falde voldsomt.

Jøderne derimod havde som nævnt nogle helt andre kønsroller, der sikrede kvinder og børn. Det var formentlig hovedårsagen til at jøderne omkring Kristi fødsel allerede udgjorde 7-8% af Romerrigets befolkning, ligesom kristendommens vækst i de første århundreder i følge mange nyere forskere lige så meget skabtes af den helt nye holdning til kvinders, børns, fostres og handicappedes menneskelighed, som af omvendelser. Ved f.eks. sygdomsepidemier overlevede mange flere kristne end andre.

Kristendommen gjorde, som den eneste kendte civilisation, kønnene principielt lige værdige, dvs. at den fastslog, at eventuelle overleverede juridiske magtskel mellem kønnene er arbitrære og ydre. Kristendommen skabte derved den europæiske kernefamilie som et fællesskab og ikke som et patriarkat, hvilket med symbolsk tydelighed ses på to punkter.

Kristendommen er for det første den eneste kendte civilisation, hvor det officielt forventes ikke kun af kvinder men også af mænd, at de er livsvarigt tro mod deres ægtefælle, hvilket naturligvis har været helt afgørende for kønnenes ligestilling. Ingen anden større kultur har så meget

som antydningmæssigt fordret dette af mænd, de ville kalde det vanvittigt og naturstridigt.

For det andet var kristenheden den eneste civilisation hvor ægteskabet formelt set blev indgået ved et ja mellem to frie parter og ikke ved to klaners handel med en kvinde.

Som vi kender fra utallige fortællinger fra den lyse middelalder, så var et ægteskab indstiftet og uopløseligt blot de to unge mennesker kunne finde en præst, der ville udsige ritualet. Så gjorde det ikke spor at han var fordrukken eller bestikkelig. Når de to parter først havde sagt jaet, så kunne ingen jordisk magt gøre ægteskabet ugyldigt.

Den kristne autonome kernefamilie, der om sit hjem kan sige at "mit hjem er min borg", og som i enestående grad har formået at tage vare om sine børn og sine syge og gamle, er formentlig den stærkeste menneskelige enhed i verdenshistorien. Den var en hovedhjørneste i skabelsen af den rigeste, frieste, mest kreative, mest lige og mest tolerante civilisation verden har oplevet.

Karl Marx mente, at kernefamilien var et produkt af industrialismen og moderniteten, men al forskning dokumenterer at det er omvendt: Den middelalderlige kristne kernefamilie er en af de vigtigste forudsætninger for den europæiske individualisme og derved for oplysning og industrialisme.

Europa og dets menneskesyn er en frugt af kristendommen. Historien har så rigeligt dokumenteret, at når man i en civilisation overskærer forbindelsen til de rødder, der bringer liv til den kulturelle og civilisatoriske stamme, så vil også frugterne ganske hurtigt forsvinde. Dvs. at en sådan civilisation ganske bogstaveligt begår selvmord.

Når alt er tilladt

Der var engang, hvor man troede, at når blot man fik kristendommen og al den væsen – f.eks. den metafysiske filosofi, det individualistiske menneskesyn, den autonome kernefamilie, retsstaten, ligheden for loven, troen på det evige liv osv. – fjernet fra samfundslivet og fra befolkningens hjerter, så ville religionen som sådan også blive fjernet. Men som allerede Chesterton så klart så det, så betød den metafysiske kristendoms forsvinden ikke, at menneske holdt op med at tro, det betød tværtimod, at de i stedet for begyndte at tro på hvad som helst. Den kristne kirkes forsvinden fra dagliglivet betyder at nye religiøse kulturer bevæger sig ind overalt i samfundslivet. Hedenskabets religiøse mylder vender tilbage. Som den eneste virkeligt metafysiske religion skænker kristendommen

mennesket et borgerskab i en verden uden for og over det skabte univers. Derfor er det kristne menneske fri i forhold til alle denne verdens magter. Mennesket er for den kristne kun her på træk og hører andetsteds hjemme. Men det postkristne menneske er fanget i denne verdens spindelvæv og tager derfor, ligesom det prækristne menneske, nødvendigvis tilflugt til hvad som helst, der kan hjælpe det i tilværelsens lotteri.

På samme vis var der også engang, hvor man troede at når den metafysisk funderede kristne moral forsvandt, så ville moralen som sådan forsvinde fra menneskelivet.

Når djævelen over for Ivan Karamazov slår fast, at ”når Gud er død er alt tilladt”, så læste man det som om det betød at der ikke længere ville være nogen moralske regler at følge. Men det er vel egentlig slet ikke det, djævelen siger til moralisten Ivan. Han siger vel snarere, at når Gud er død, så er der ingen regler, som gælder hele tiden! Reglerne er ikke mere metafysisk funderede, men de er der alligevel, ja som ånden der drives ud kommer de hundredfold tilbage. Når Gud er død, så er det ham -Ivan- som skal være moralens vogter. Og han skal være det i evig kamp mod millioner af andre moralens vogtere, som også vil have netop deres foretrukne regler til at gælde for alle.

Vel er alt tilladt, men ikke på en gang. Det kommer helt an på udfaldet af magtkampen mellem de mangfoldige moralske eksperter.

Og hvad forkæmperne for det ene eller andet synspunkt så end selv tror, så er det i virkeligheden slet ikke reglen selv som er vigtig, det er reglens evne til at give dig magt over andre der er afgørende.

Ligesom den metafysiske kristne religions forsvinden har skabt en syndflod af dennesidig evigt fluktuerende religiøsiteter, således har den metafysiske kristne morals forsvinden skabt myriader af konkurrerende moraliteter, som i alles kamp mod alle hele tiden skifter plads, men som ikke desto mindre, når de har magten, bliver nidkært vogtede mod enhver antydning af kætteri. Derfor lever vi i et mere moralistisk samfund end nogen sinde før. Der kan føres statistisk bevis for at puritanismen er vokset ligefrem proportional med antallet af borgere der aldrig går i kirke og som fornægter en eviggyldig moralsk lov. Fordømmelsen af dem, der ikke følger den seneste moralske mode er stærkere end fordømmelse engang var af dem, der ikke fulgte Guds bud. Thi dengang vidste man, at mennesket var en synder. I dag findes der ingen undskyldning for ikke at følge moden.

Den nyste moralske mode

Den moralske overbærenhed, der stort set altid har præget kristne samfund sammenlignet med andre, skyldes for det første, at en metafysisk funderet moral aldrig for alvor kan være truet, og for det andet, at den kristne insisteren på hvert enkelt menneskes syndighed skabte en stor forsigtighed med at dømme andre. Den kristne har en naturlig tilbageholdenhed med at kaste den første sten.

Hvor på en gang relativisk og fanatisk nidkære nutidens postkristne moralismer omvendt er, gav Thomas Vinterberg et godt eksempel på i forbindelse med premieren på hans film ”Jagten”.

Vinterberg fortalte i interviews hvorledes han var vokset op i et typisk halvfyrdserkollektiv, hvor der, som han sagde, hele tiden var voksensex og tissemand i børnenes øjenhøjde. Men det var alt sammen, fremholdt han, ganske uskyldigt.

Der var heller ikke færre moralske regler der skulle overholdes, snarere flere, de var blot anderledes. Ja, man kan vist fastslå at den såkaldte frigjorthed udgjorde sin egen meget snævre og krævende moral som der ikke måtte viges bort fra hvis man skulle undgå udstødelse. Var man ikke frisindet var man umoralsk. Mange beboere i kollektiverne har i hvert fald senere forklaret at det moralske påbud om ikke at være jaloux drev dem vanvittige. Vinterberg fortsatte:

»I fjerde eller femte klasse på lilleskolen sad alle vi børn og sagde: 'Vi vil have seksualundervisning'. Og så tog læreren bare bukserne af og sagde: 'Det her er en pik'. Og så stod han og underviste i sin pik.« »Det ville man jo være kommet i fængsel for i dag – i mange år,«.

Ja, det som i Vinterbergs barndom var den naturligste sag i verden for den progressive elite, det kan man i dag komme i fængsel for i mange år for. Vel kunne der være nogle gamle kristne mennesker, der rystede på hovedet over det, men ingen var overraskede og i sit eget segment fik læreren kun point for sin handling.

Men stort set de samme mennesker der dengang fandt lærerens handling progressiv finder den nu værdig til fængselsstraf. Og de gør det vel at mærke uden at de selv synes, at de er blevet ideologisk omvendt eller har skiftet deres overordnede standpunkt ud. De ser stadig tilbage på kollektivet og 70er-læreren med et nostalgisk smil. Og de er stadig den progressive moralske elite.

Men hvad er så forskellen på dengang og nu? Ja, forskellen ligger ikke i handlingen men i tiden. I halvfyrdserne var det de eksperter der mente at

børn har godt af at få et naturligt forhold til kollektivets og skolelærerens sexliv som dominerede det moralske magtspil. I dag er det dem, der mener det samme bør koste fængselsstraf, som har den moralske overhånd.

Gud er død og derfor er alt tilladt, blot ikke det samme hele tiden. Ser man nærmere efter, så er der imidlertid alligevel noget som er forbudt hele tiden og som er den ikke-relative forudsætning for relativismen. Benægtelsen af de moralske absolutter bygger selv på et moralsk absolut: Forbuddet mod at være på tværs af tiden.

I dag deler man sig jo ikke efter anskuelser, det er snarere således, at man først har et image og så derefter finder anskuelser der passer dertil. Og et image er ikke noget konkret, det er mere en stemning. F.eks. følelsen af at have de rigtige progressive holdninger, hvad de så end er.

Et image er et signal der sendes, og det defineres vel egentlig først og fremmest af, hvilke møbler man har, hvilket tøj man går i osv. Og disse ting ligger jo aldrig fast. PH-koglen udsendte for få år siden et progressivt signal, men nu lugter den langt væk af brugtbilhandler og kopiimport. Følgelig bør den udskiftes, for at man kan bevare det samme image.

Hvordan kan man oftest kende en skurk i en moderne film? Det kan man ved at hans tøj, frisure osv. er pertentlig, men præcis 10 år forældet.

Der giver derfor ikke mening at påstå at de hundredtusinder af progressive danskere som for få år siden mente at tilhængere af 24-årsreglen var at sammenligne med racister og folkemordere men som nu selv aktivt støtter reglen, er opportunistiske vendekåber. De har jo tværtimod bevaret samme image ved at påtage sig stadigt skiftende holdninger. Det er derved de er moralske overmenesker

Det kan dog godt være svært, at navigere på det moralske marked, så derfor er det også behageligt at have nogle lidt mere langtidsholdbare sager. Og her har sagen om det kønsneutrale ægteskab været som sendt fra himlen. Her er en sag, der hverken er besmittet af den kolde krig, af Islam eller lignende. Her er tilsyneladende en klokkeklar kamp mellem de rigtige og de forkerte meninger. Mellem gode og onde

Hvorfor lige dem?

Det handler om ligestilling, siger man. Men det er naturligvis noget sludder. Det handler ikke om ligestilling, men om at relativere og ophæve den hidtidige definition af hvad en familie og et ægteskab er.

Så længe man opretholdt den traditionelle definition af hvad et ægteskab er, var det naturligvis lige så meningsløst at give et homoseksuelt par ret til at kalde sig et ægtepar som at give blonde ret til at kalde sit rødhårede.

Livet er indviklet, og menneskenaturen er indviklet, og så længe man ikke skader andre, bør man naturligvis have lov til at leve sit liv præcis, som ens samvittighed byder en at leve.

Nogle lever homoseksuelt, nogle biseksuelt, nogle promiskuøst, nogle vælger af fysiske eller rent eksistentielle årsager at leve i livslangt cølibat, nogle vælger at leve i trekanter, firkanter, swinger-kollektiver eller hvad de nu har lyst til.

Men hvorfor skal man kalde lige præcis det monogame homoseksuelle forhold for et ægteskab? Hvis det handlede om ligestilling skulle alle jo ligestilles. Hvorfor er det kun de homoseksuelle som vil leve i et livslangt monogamt forhold som skal ligestilles?

Hvordan kan det være, at man accepterer at holde en kinky vielse for den 92-årige døende rigmand og hans 20-årige hjemmehjælper – og nu også den 75-årige mand der gifter sig med sin 18-årige trækkerdreng – men afviser kvinden som møder op med de to mænd, hun har delt et langt liv med? Hvorfor afviser man to brødre som efter 20 års samliv har måttet konstatere, at de ikke kan elske andre end hinanden? Har de ikke også ret til et statsligt stempel og en kristen velsignelse? Hvis ægteskabet skal være kønsneutralt, hvorfor skal det så ikke også være antalsneutralt, familieneutralt osv.? Hvorfor afviser vi trekantede og firkantede samlivsformer, som jo også er ganske udbredte i den virkelige verden? Hvad med kvinden som gerne vil have Guds ord forkyndt over hendes samliv med den mand, hun deler seng med nu, hvor hendes ene mand er på plejehjem og er gledet ind i demensens tåger? Hvorfor afviser vi hende?

Før lovændringen fandtes der en norm og så var der plads til alle mulige undtagelser ved siden af. De var ikke mindre gode end normen, de var blot noget andet. Men nu er der sat et skel mellem livsformer som er stats sanktionerede og så dem der ikke er. Og skellet er blevet sat helt arbitrært. Blot fordi en bestemt retorik har vundet magtspillet

Normalitet eller udstødelse

Antydes det i dag, at homoseksualitet er et handicap, udløser det gerne et ramaskrig, hvorved de skrigende demonstrerer en udpræget mangel på respekt for handicappede. Hvorfor er det nedværdigende at være handicappet?

Det ganske særlige ved den kristne kultur er tværtimod, at vi ikke mener at unormalitet og handicap er noget, der mindsker et menneskes værdi.

Kristendommen tildeler ethvert menneske borgerskab i himlen og derved frihed på jorden. At der findes afvigelser fra normaliteten er ikke en skavank, men en berigelse, mener den kristne. Måske er det det hjerneskadede barn, der skal sidde øverst ved bordet i Guds rige. Derfor behøver vi som kristne ikke at benægte den handicappedes handicappethed og den unormale unormalitet. Og ligesom det er et handicap at være steril er det nu engang også et handicap at have en seksualitet som ikke sigter mod at reproducere en selv.

Netop i postkristendommen synes kristne dyder, som Chesterton har formuleret det, imidlertid at gå amok, og derved ad dunkle veje blive forvandlet til deres modsætninger. Den sande kristne påstand, at den, der på den ene eller anden måde afviger fra den normale skabelsesorden, har lige så meget værdi som menneske som enhver anden, er blevet til, at han slet ikke må betragtes som unormal.

Langt fra at ligge i forlængelse af den kristne dyd, som hedder accept af det anderledes og de svage, så skyldes denne udvikling, og det medfølgende nysprog, at der er opstået en nyhedensk foragt for de svage og anderledes. Derfor kan man kun opretholde respekten for dem ved også rent semantisk at benægte deres anderledeshed. Jeg vil tro, at tidens trang til at indføre genmanipulation og eutanasi netop hænger sammen med dette nyhedenskab. Bl.a. derfor er værdirelativisme og fascisme ideologiske tvillinger.

Opsummering

- En kønsneutralt ægteskabssyn udspringer af et kønsneutralt menneskesyn.
- Et kønsneutralt menneskesyn er en tilbagevenden til et hedensk (manikæisk/ gnostisk) menneskesyn
- Kernefamilien og dens menneskesyn er skabt af kristendommen og den er en hovedhjørneste i det mest frie og tolerante samfund verden har set.
- Når man i dag ønsker at relativere betydningen af ægteskab og familie, så er det en del af nutidens generelle ønske om at relativere det fundament vores kultur og vores civilisation bygger på. Et opgør

med det autonome menneske med ”metafysisk” borgerskab i himlen.

- Det er kristendommen, man relativiserer, når man relativiserer kønspolariteten og synet på, hvad en familie er.
- Udvandingen af synet på ægteskab og familie er derfor et symptom på en langt alvorligere udvanding af kristendommen og den kristne civilisation.
- Statens kamp mod familien er en del af statens kamp mod kristendommen. Og derved en del af kampen for at skabe den totale stat
- Benægtelsen af, at det anderledes *er* anderledes er ikke udtryk for tolerance, men for en farlig foragt for det anderledes. Man afskaffer det anderledes i stedet for at tolerere det.

D.H. Lawrence:

»Det er ægteskabet, der giver mennesket dets bedste frihed ved at give det dets eget lille kongedømme inde i statens store kongedømme og ved at give det uafhængighedens fodfæste, hvorfra man kan modstå en uretfærdig stat. Nedbryd det, og du vil gå tilbage til statens overvældende dominans, som eksisterede før den kristne æra.«